

اوباما می خواست وضعیتی ایجاد کند تا با عقب کشیدن امریکا، طالبان برای پایان دادن به مناقشه، تشویق به مذاکره و توافق با دولت افغانستان شود

۲۰۱۳ حدوداً ۳۰ هزار نفر (یعنی یک ششم نیروها)، ارتش افغانستان را ترک کردند. اکثر آنها هم که ماندند، کشته شدند. تلفات، به قدری زیاد بود که برای جلوگیری از تخریب روحیه سربازان، آمار آن اعلام نمی شد. طبق محاسبات محققان، تا نوامبر ۲۰۱۹ بیش از ۶۴ هزار افغانی در طول جنگ کشته شدند، چیزی حدود ۱۸ برابر کشته های امریکایی ها و ناتو.

مشکلات متعدد ارتش افغانستان، به هیچ وجه به دلیل کمبود بودجه نبود. در سال ۲۰۱۱، امریکا نزدیک به ۱۱ میلیارد دلار کمک امنیتی سالانه را به افغانستان اختصاص داده بود، در حالیکه این مبلغ، حدوداً ۳ میلیارد دلار از بودجه ارتش پاکستان بیشتر بود. در مقابل، نیروهای میدانی، مشکل را جای دیگری می دیدند. آنها بسیاری از نیروهای افغان را نالایق بی انگیزه و فاسد توصیف می کردند. رشوه در بین فرماندهان و همچنین نیروهای خط مقدم واخادی در میان پلیس شایع بود. پلیس افغانستان از ارتش این کشور، بسیار بدتر بود و محافظت از مردم برایش اهمیتی نداشت. طوری که افغان ها پلیس را راهزنان چپاولگر و منفورترین نهاد افغانستان می دانستند. به گفته یک فرمانده نیروی عضو ناتو: «تعداد زیادی از کارکنان پلیس، با سلاحهایی که در اختیار داشتند نیروی پلیس را ترک کردند تا با ایجاد ایست بازرسی های خصوصی مردم را بچاپند.»

مشاهده این وضعیت، نشان می داد آموزش ها بیهوده است. چون امریکایی ها می خواستند با زور و خیلی سریع پیش بروند و افغان ها زیر بار آنچه که برای آنها تجربه ای بیگانه بود، نمی رفتند.

فصل هجدهم توهم بزرگ

ریچارد بوچر، دیپلمات ارشد امریکایی: «اگر بعد از پانزده سال نگاهی به افغانستان بیندازیم، می بینیم که می توانستیم هزار دانش آموز کلاس پنجمی را ببریم تا در مدارس و کالج های هند تحصیل کنند و آنها را برگردانیم تا

کشور را اداره کنند. این خیلی بهتر از این بود که یک عده امریکایی را به آنجا ببریم و به افغان ها بگوییم: آمده ایم کشورتان را برایتان بسازیم!»

اوباما وعده داده بود که جنگ را تمام خواهد کرد. بنابراین در ۲۸ دسامبر ۲۰۱۴ در کابل، طی یک مراسم رسمی، نیروهای نظامی امریکا در افغانستان به ۱۰ هزار نفر کاهش یافت. در این مراسم، گفته شد که نیروهای امریکایی و ناتو عملاً کار را به ارتش و پلیس افغانستان سپرده اند و خودشان در مقام مربی در اینجا حضور دارند. البته پنتاگون استثنائات بسیاری ایجاد کرد که این ادعا را توخالی کرد. مثلاً مجوز حمله هوایی به صورت کلی و همچنین عملیات های نیروهای ویژه برای مبارزه با هدفی مشخص از دشمن کماکان برقرار بود.

پس از خروج امریکا از عراق در سال ۲۰۱۱، ظهور دولت اسلامی در عراق و از هم پاشیدن ارتش این کشور، اوباما را مجبور به بازگشت مجدد به عراق کرد. اما او نمی خواست با بازگشت طالبان این اتفاق برای ارتش متزلزل افغانستان نیز رقم بخورد. اوباما می خواست وضعیتی ایجاد کند تا با عقب کشیدن امریکا، طالبان برای پایان دادن به مناقشه، تشویق به مذاکره و توافق با دولت افغانستان شود.

یک مانع دیگر نیز بر سر راه خروج بود. کرسی دیگر مثل سابق به امریکایی ها اعتماد نداشت. او توافقنامه امنیتی بین امریکا و افغانستان برای ماندن بخشی از نیروهای امریکایی در